

11). И както прѣстанѣхъ всички други обрядны исполненія на Еврейскій законъ, така прѣстанѣ и този за празнуванія-та, освѣнь заповѣди-тъ които бѣхъ общо за всичкый свѣтъ и въ които ный не видимъ да ни ся заповѣдва друго освѣнь *шестъ дни* да работимъ и да вършимъ дѣла-та си, а седмый-тъ да посвящавамъ Богу.

Свято-то Писаніе ясно и опрѣдѣлительно говори за упраздненіе-то на тѣзи обрядны празнуванія и други установленія на Моисеевъ законъ. Още при Апостоли-тъ когато мнозина отъ първы-тъ христіяны, които бѣхъ отъ Еврей-тъ, искахъ щото и други-тъ христіяны да вардятъ Моисеевъ законъ, т. е. да ся обрѣзватъ, да държатъ тѣхны-тъ праздници и др. (Дѣян. 15; 1, 5. 21; 20), отъ това произлѣзе рѣшіе, и апостоли-тъ като ся събрахъ въ Іерусалимъ рѣшихъ, че христіяни-тъ не бѣхъ длъжни да вардятъ обрядный-тъ законъ Моисеевъ. (Дѣян. 15; 19, 28). И Апостолъ Павелъ като писа на онѣзи церкви въ които имаше христіяни отъ Еврей-тъ и отъ язычници-тъ, съвѣтуваше ги да ся не каратъ по между си за ястія и за праздници; защото казува: “Който различава дни-тъ различава ги заради Господа, и който ги не различава, не различава ги заради Господа.” (Рим. 14; 6). Отъ това ся види че Апостолъ-тъ не счита праздници даже “заради Господа.” Слѣщій-тъ писа и на Колосяны-тъ, че Еврейскы-тъ праздници бѣхъ “сѣнка на бѣдуцы-тъ нѣща,” а които Христосъ бѣше “тѣло-